

ECLI:NL:CRVB:2006:AY6660

Instantie	Centrale Raad van Beroep
Datum uitspraak	03-08-2006
Datum publicatie	22-08-2006
Zaaknummer	03/2774 WAO, 03/2803 WAO
Rechtsgebieden	Socialezekerheidsrecht
Bijzondere kenmerken	Hoger beroep
Inhoudsindicatie	Hoogte dagloon. Besluit terug te komen van eerder besluit terughoudend toetsen. Pensioentoeslag. Reiskosten, extra reisdagen, extra vakantiedagen. Wettelijke rente.
Vindplaatsen	Rechtspraak.nl

Uitspraak

03/2774 WAO

03/2803 WAO

Centrale Raad van Beroep

Enkelvoudige kamer

U I T S P R A A K

op het hoger beroep van:

[appellant], wonende te [woonplaats] (hierna: appellant),

tegen de uitspraak van de rechtbank Maastricht van 29 april 2003, kenmerk 02/807 en 02/808 (hierna: aangevallen uitspraak),

in het geding tussen

appellant

en

de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (hierna: Uvw)

Datum uitspraak: 3 augustus 2006.

I. PROCESVERLOOP

Namens appellant heeft mr. P.H.A. Brauer, advocaat te Heerlen, hoger beroep ingesteld.

Het Uvw heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 6 juli 2006. Namens appellant is verschenen mr. Brauer, voornoemd, en namens het Uvw zijn verschenen mr. R.G. Willems-Cremers en F.P.L. Smeets, beiden

werkzaam bij het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen.

II. OVERWEGINGEN

Voor een uitgebreidere weergave van de in dit geding van belang zijnde feiten en omstandigheden wordt verwezen naar de aangevallen uitspraak. De Raad volstaat thans met het volgende.

Appellant werkte laatstelijk bij [naam werkgever] te [vestigingsplaats]. Bij besluit van 21 februari 1990 heeft het Uvw met ingang van 23 januari 1990 aan appellant een uitkering ingevolge de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO) toegekend, waarbij het WAO-dagloon is vastgesteld op f 151,10. Bij besluit van 1 maart 1990 is het dagloon gewijzigd in f 151,23. In deze besluiten heeft appellant berust.

Bij brief van 16 november 2001 is namens appellant verzocht om het dagloon alsnog te verhogen, waarbij is aangevoerd dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de pensiekostentoeslag, de reiskostenvergoeding voor een jaarlijkse vakantiereis naar het land van herkomst, zes extra reisdagen en extra vakantieverlof. Tevens is verzocht wettelijke rente te vergoeden.

Bij besluit van 15 februari 2002 heeft het Uvw het WAO-dagloon van appellant met terugwerkende kracht verhoogd tot

€ 72,30. Hierbij is rekening gehouden met een reiskostenvergoeding ad € 681,58 per jaar en een pensiekostentoeslag van € 20,95 per vier weken. In bezwaar tegen dit besluit heeft appellant onder meer aangevoerd dat ten onrechte geen rekening is gehouden met zes extra reisdagen, extra vakantiedagen, toeslagen als TIN-toeslag, CAO-toeslag, vuilwerktoeslag en overuren. Bij het besluit van 27 mei 2002 (bestreden besluit 1) is het bezwaar ongegrond verklaard.

Bij afzonderlijk besluit van 15 februari 2002 heeft het Uvw geweigerd wettelijke rente te vergoeden over de nabetaling. Bij afzonderlijk besluit op bezwaar van 27 mei 2002 (bestreden besluit 2) is het bezwaar tegen dat besluit ongegrond verklaard.

In beroep heeft appellant zijn standpunt herhaald en daaraan toegevoegd dat over de bijgetelde toeslagen vakantietoeslag moet worden bijgeteld.

De rechtbank heeft de beroepen gegrond verklaard, bestreden besluit 1 vernietigd maar de rechtsgevolgen van dat besluit in stand gelaten. Bestreden besluit 2 heeft de rechtbank eveneens vernietigd. Daartoe heeft de rechtbank onder meer overwogen dat het besluit van 1 maart 1990 als onrechtmatig moet worden aangemerkt, dat appellant als gevolg van dat besluit schade heeft geleden en dat de schuld en causaliteit zijn komen vast te staan. Volgens de rechtbank is het Uvw op 16 november 2001 aangemaand, zodat wettelijke rente verschuldigd is vanaf een redelijke termijn van 14 dagen na die datum.

In hoger beroep heeft appellant zijn standpunten herhaald.

De Raad overweegt als volgt.

De hoogte van het dagloon.

Naar aanleiding van het verzoek van appellant van 16 november 2001 is het Uvw teruggekomen van het besluit van 1 maart 1990.

Zoals de Raad heeft overwogen in zijn uitspraak van 14 juli 2005 (LJN: AU0008) is het terugkomen van besluiten die in rechte onaantastbaar zijn geworden een bevoegdheid en kan de wijze waarop van die bevoegdheid gebruik wordt gemaakt door de rechter slechts terughoudend worden beoordeeld. Een toetsing ten volle zou zich niet verdragen met de dwingendrechtelijk voorgeschreven termijn(en) voor het

instellen van rechtsmiddelen in het bestuursrecht. Daarnaast brengt het feit dat wordt verzocht terug te komen van een in rechte onaantastbaar geworden besluit met zich dat het aan appellant is aan te geven waarom de eerdere besluiten niet juist zouden zijn en van zijn stellingen -uiterlijk in de bezwaarfase- het nodige bewijs te leveren. Op na het besluit op bezwaar aangevoerde nieuwe stellingen kan geen acht worden geslagen, hiermee heeft het Uvw bij het nemen van het besluit op bezwaar immers geen rekening kunnen houden.

Rekening houdend met voorgaande uitgangspunten stelt de Raad vast dat hetgeen appellant heeft aangevoerd met betrekking tot de vakantietoelage over de reiskostenvergoeding en pensionkostentoeslag door de Raad niet in zijn overwegingen kan worden meegenomen.

Hetgeen de rechtbank heeft overwogen met betrekking tot de zes extra reisdagen wordt door de Raad ten volle onderschreven. Het door een werknemer verdiende vaste maandloon ondergaat geen wijziging door het feit dat hij zes dagen per jaar minder hoeft te werken dan sommige collega's. Het uit de dienstbetrekking genoten financiële voordeel wordt daardoor niet groter.

Met betrekking tot de CAO-toelage en de andere door appellant vermelde toeslagen stelt de Raad vast dat appellant niet het benodigde bewijs heeft geleverd dat hij die toeslag ten tijde hier van belang daadwerkelijk heeft ontvangen. Ook uit de door appellant bij brieven van 21 juli 2003 overgelegde gegevens blijkt dit niet.

De wettelijke rente

Appellant meent primair dat vanaf de datum van toekenning van de WAO-uitkering wettelijke rente verschuldigd is over de nabetaling. Daarbij heeft appellant een beroep gedaan op het gelijkheidsbeginsel. Subsidiair meent appellant dat vanaf

1 januari 1992 wettelijke rente vergoed dient te worden.

De rechtbank heeft onder verwijzing naar vaste jurisprudentie van de Raad geoordeeld dat in een situatie als de onderhavige eerst na aanmaning wettelijke rente is verschuldigd. De Raad onderschrijft dat oordeel.

Wat het beroep op het gelijkheidsbeginsel betreft heeft het Uvw ter zitting van de Raad op 2 juni 2005, waar een aantal gedingen van voormalige collega's van appellant is behandeld, toegegeven dat de toekenning van rente aan de personen die voorkomen op een door appellant overgelegde lijst berust op fouten zonder dat er bewust beleid is gevoerd om wettelijke rente vanaf een datum vóór 1992 te vergoeden. De Raad heeft geen aanleiding gevonden te twijfelen aan de juistheid van dit standpunt van het Uvw. Gelet ook op het feit dat niet is komen vast te staan dat in meer dan een relatief beperkt aantal gevallen wettelijke rente is vergoed vanaf een datum vóór 1992, acht de Raad het Uvw niet gehouden ook in appellants geval wettelijke rente te vergoeden vanaf een eerdere datum dan de door de rechtbank aangegeven datum.

De dagloonvaststelling heeft plaatsgevonden in 1990. De besluiten die zijn afgegeven vanaf 1 januari 1992 hebben slechts betrekking op de indexering van het in 1990 vastgestelde dagloon, wat (de hoogte van) de dagloonelementen betreft zijn deze besluiten te beschouwen als een vervolg op het onrechtmatig gebleken besluit van 1 maart 1990. Dat betekent dat er ook geen grond is om 1 januari 1992 als ingangsdatum voor de wettelijke rente aan te wijzen.

Conclusie

Het voorgaande betekent dat het hoger beroep niet slaagt en dat de aangevallen uitspraak, voor zover aangevochten, moet worden bevestigd.

Voor een proceskostenveroordeling acht de Raad geen termen aanwezig.

III. BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep;

Recht doende:

Bevestigt de aangevallen uitspraak.

Deze uitspraak is gedaan door G. van der Wiel. De beslissing is, in tegenwoordigheid van C.M.T. Kruls als griffier, uitgesproken in het openbaar op 3 augustus 2006.

(get.) G. van der Wiel.

(get.) C.M.T. Kruls.